

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XI. De Liberio Episcopo urbis Romae, quas ob causas à Constantio relegatus sit; & de Felice, qui in ejus locum successit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. ια΄.

CAPUT XI.

Πει ληθεί τῷ ἐπισκόπῳ Ῥώμης, δι' αἰτίας ἰσχυροῦς ὑποκωσταντίνου ἐγένετο· καὶ περὶ ταῦτα αὐτὸν γηρονόησεν· Φίλικος.

De Liberio Episcopo urbis Romæ, quas ob causas à Constantio relegatus sit: & de Felice, qui in ejus locum successit.

Τἄδε μὲν ἄδ' ἐφεξῆς, ἐκ τῶν αὐτῶν καιρῶν, ἀθανασίῳ τε καὶ τῇ ἀλεξανδρείῳ ἐκκλησίᾳ συνέβη, μὲν τῷ κώνσταντινῷ τελευτήσῃ· σαφηνῶν δὲ χάριν ταῦτα, συλλήδων ἐλατῶτα διηγησάμεν· ἀπεράκτε δὲ διαλυθείσης τῆς ἐν μεδιολάνῳ συνόδου, τὰς μὲν ἀλειπόνας τοῖς κτ' ἀθανασίῳ περὶ ἀρεσκῶν, ἐμποδῶν ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς, φυγῆν αὐτῶν καταδικάσας· ἀειπολλῆ δὲ ποιέμεν· παύλαχ' τῷ ἐκκλησίᾳ συμφωνεῖν περὶ τὸ δόγμα, καὶ τὰς ἰερείας ὁμοιοῦν, ἐβελέετο παύλαχ' ἔπεισάμενος εἰς τὴν δύσιν καλεῖν· ὀνομαζόμεν δὲ ὡς ἐργώδες τὸ δια τὸ μῆκ' τῆς ἐν μέσῳ γῆς καὶ θαλάσσης, ἠτόρξεν μὲν ὁ, τι ποιήσῃ παύλαχ' δὲ οὐκ ἀφ' ἑμῶν δὲ ἐπι τῆς αὐτῆς γνώμης, πᾶν εἰς Ῥώμην ἐλθεῖν, καὶ τῷ εὐθύαν Ῥωμαίοις ἐπιβλεῖν πομπῆν κτ' τῶν νεκρομένων, μετακαλεσάμεν· ἡρώετον τὸν Ῥώμης ἐπίσκοπον, ἐπειθεν ὁμόθερον ἠγνέσθαι τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἱερῶσιν, καὶ καὶ διδόνει· ἀληθεῖα δὲ, καὶ ἰσχυροῦς μὲν μὴ ποτε τὸ ποιεῖν, περὶ τῆς εἰς βερρῆν τῆς θράκης ἀπάγεσθαι· ἡρώε δὲ σὺ ταῦτα περὶ φασιν εἶναι τῆς ἡρώε φυγῆς, καὶ τὸ μὴ ἐλέσθαι τῷ περὶ ἀθανασίῳ κοινωνίαν δέησάσθαι, ἀλλ' ὡς ἄλλως περὶ τῆς ἀντιπεῖν βασιλεῖ, ἐπειταμένῳ ὡς τὰς ἐκκλησίας ἠδίκησε, καὶ τοῖν ἰδίων ἀδελφοῖν, τὸν μὲν πρεσβύτερον ἀπώδου, καὶ κώνσταντα δὲ, ὅσον εἰς αὐτὸν ἦκεν, ἐχθρῶν αὐτῷ καλέσθη· περὶ ἰσχυροῦς δὲ τῷ κελσῶν τῆς παύλαχ', καὶ μάλιστα ἐν τῷ κελσῶν αὐτῶν συνελθούτων, τέτοις μὲν ὡς κατὰ πάντα περὶ ἀπέχθειαν καὶ χάριν ἡρώε ὑποφισαμένοις μὴ χελῶναι τίθεσθαι· ἡρώε ληθεί· ἐξήται δὲ τῷ μὲν ἐν νικαίᾳ ἀπαδοθεῖσαν πίσιν ὑπογραφαῖς τῶν πανταχῶ ἐπισκόπων κελῶναι, καὶ τὰς

ET ista quidem ad hunc modum continua serie, licet non eodem tempore, Athanasio & Alexandrino Ecclesiæ post Constantis obitum contigerunt. Sed nos perspicuitatis causâ, cuncta simul hoc loco narravimus. Porro Mediolanensi Concilio infectare dissoluto, Imperator eos quidem qui adversariis Athanasii contradixerant, exilio damnavit. Cum autem omni studio in id incumberet, ut omnes ubique Ecclesiæ in doctrina fidei consentirent, & sacerdotes inter se concordarent, Episcopos ex omnibus locis in Occidentem evocare constituit. Verum ob terrarum ac maris interjecta spatia, hoc difficile factu esse intelligens, hærebat incertus quid ageret: nec tamen ab incepto penitus destituit. Manens igitur in eadem sententia, priusquam Romam ingrederetur, & triumphalem Pompam de hostibus superatis populo Romano, ut moris est, exhiberet, accersito ad se Liberio Romanæ urbis Episcopo persuadere conatus est, ut cum Episcopis qui in ipsius comitatu erant, consentiret, inter quos erat etiam Eudoxius. Sed cum Liberius contradiceret, seque id facturum esse pertinaciter negaret, Imperator Berream Thraciæ abduci eum iussit. Præter hanc alia quoque relegationis Liberii causa fuisse dicitur, quod scilicet ab Athanasii communione abstinere noluisse, sed hac in parte Imperatori fortiter restitisset, qui Athanasium incusabat quod Ecclesiæ injuria affecisset, & quod ex duobus fratribus Dulus, seniori quidem necis causa exstisset: Constantem vero, quantum quidem in ipso erat, hostem sibi reddidisset. Cum autem objiceret Imperator iudicium Episcoporum, qui ubique, ac præsertim in urbe Tyro congregati, Athanasium condemnaverant, his quidem utpote qui odio vel gratia aut metu adducti sententiam tulissent, assentiendum non esse Liberius dixit. Postulavit autem ut fides quæ Nicææ exposita fuerat, omnium ubique Episcoporum subscriptionibus firmaretur: &

qui ob eam causam in exilio erant, revo-
 carentur. His vero ita contentis, ne forte
 Episcopi molestiam aut damnum af-
 ferrent Provincialibus, nulli eorum aut
 vehicula, aut pecuniæ darentur ex pu-
 blico: sed cuncti suis sumptibus Alexan-
 driam convenirent, ubi & eis qui injuriam
 fecerat, & qui passim fuerant morabantur:
 ubi crimina probari, & totius rei veri-
 tas diligenter inquiri poterat. Osten-
 dens præterea Valentis & Ursacii testi-
 monium de Athanasio, quod illi libello
 comprehensum Julio Romanæ urbis E-
 piscopo decessori suo obtulerant, veniã
 deprecantes & acta quæ in Marcote con-
 fecerant, falsã esse indicantes: imperato-
 rem rogabat, ne Athanasium absentem
 condemnaret, neque iis qui tum senten-
 tiam tulerant, assensum præberet. quip-
 pe cum manifestæ essent insidia. Quod
 vero ad fratres attinet, orabat ne se ul-
 cisci vellet sacerdotali manu: quam non
 ad hujusmodi facinus, sed ad sanctifica-
 tionem, & ad omne bonum ac justum
 opus promptam ac paratam esse Deus
 præcepit. Cum ergo Liberius mandatis
 Principis minime obtemperaret, Impe-
 rator eum in Thraciam deportari iussit,
 nisi intra biduum sententiam mutaret.
 At Liberius: mihi vero, inquit, ò Impe-
 rator, nihil opus est deliberatione. Hac
 enim jam pridem à me perpensa ac de-
 creta sunt: & jam nunc iter ingredior.
 Porro cum abduceretur in exilium,
 ajunt Imperatorem quingentos aureos
 ei misisse: Liberium vero eos aspernatũ,
 dixisse illi qui attulerat: Abi, & nun-
 tia illi qui hoc aurum misit, ut assenta-
 toribus & histrionibus quos secum ha-
 bet, illud largiatur: quos præ infatiabili
 cupiditate, continua egestas quotidie
 urget ac cruciat, semper quidem appe-
 tentes divitias, nunquam vero satiatos.
 Nobis vero Christus, qui Patri in omni-
 bus similis est, & annonas, & bona
 omnia subministrat. Hac itaque de cau-
 sa Liberius Episcopatu Romano spolia-
 tus est, ejusque administratio commissa
 est Felici cuidam, illius Cleri Diacono.
 Quem quidem ajunt fidei Concilii Ni-
 cæni perpetuo adhæsisse, & quod ad
 religionem pertinet, omni proflus re-
 prehensione caruisse. Unum vero illud
 in eo esse reprehensum, quod etiam ante
 ordinationem, communionem cum here-
 ticis sociatus fuisset. Ubi vero Imperator

διὰ τὸ ἐν ὑπερρείαις διαλέκτοιας με-
 καλεῖσθαι καθέσθω δὲ τῶν ἵ τῶν, ἵεσε μὴ
 ὀχληρὸς καὶ ἐπιζημίος δόξα, δημοτικῶν
 ὀχημάτων ἢ χερμάτων μὴ μελαδέναι παρ
 ἀλλ' ἰδία δαπάνη πάντας εἰς τὴν ἀλεξάν-
 δρειαν σπελάθειν, ἐνθα οἰδηκτικῶς καὶ αἰνῶν
 κημῆροι, καὶ τῶν ἐκκλημάτων οἱ ἐλεγχῶν καὶ
 ἀκείνης τ' ἐπὶ τῶτοις ἀληθείας βασιλευ-
 ἐπιδοκνὺς τε ἐπὶ ἀθανασίᾳ ἐγγραφοῦ μαρτυ-
 ρίαν ἐβάλει. καὶ ἔξασκίε, ἡ ἐπὶ ἐδωκτα
 ἐκλίω τῷ πρὸς αὐτὸν τῷ ῥωμαίων ἔργῳ
 ἐπίθετος δὲ σὺν, συγγνώμῃ αἰτεῖται, καὶ τῷ
 πρὸς αὐτῶν ἐν τῷ μαρτυρῶν πεπεραγμένῳ
 ψυδῆ καὶ ἀμυνοῦσες, ἡξίε μὴ καλὰ κα-
 ζῆν αὐτῶν δὲ τὸν βασιλεῖα, μὴ δὲ τῶν
 ὅτε ὑψηλοσάμφοις πείθεσθαι, ἀτε δὲ τῶν
 τῆς ἐπιβελῆς ἔσης. ἕνεκα δὲ τῶν ἀδελφῶν
 μὴ πρὸς δοκῶν αὐτῶν ἀμύνεσθαι διὰ ἱερα-
 κίης χερός, ἡ ἐχ' ἔτοιμοι εἰς τὸ, ἀλλ' ἐν
 ἀγιασμόν καὶ πᾶσαν δικαίαν τε καὶ ἀγα-
 θῶν πρᾶξιν τὸ θεῖον ἐνομοθέτησεν ἐπι-
 ἔν ἐ καλυφῆκεν οἷς ἐπέταθε, πρὸς ἐπέθε-
 αὐτῶν βασιλεὺς εἰς τὴν θράκιον ἀπὸ γῆς
 εἰ μὴ μελαδέναι τῆς γνώμης οἷος καὶ ἐν
 C δὲ. ἀλλ' ἐμοί, ἔφη Liberius, ὡς βασιλεὺς
 ἐβελῆς δὲ πάλαι γὰρ ταῦτα δὲ μοι βελῆ-
 κελαι καὶ δέδοικαι καὶ τῆς οὐδ' ἐν βελῆ-
 ἡδὲ ἔχομαι λέγεσθαι δὲ ἀπαγορεύει αὐτῶν
 πέντακοσίους χρυσῶς ἀποσείλαι τῶν δὲ κα-
 δέξασθαι, εἰπεῖν τῷ κομισατῶν ἀπὸ τῶν
 καὶ ἀγγέλον τῷ πεπομφότῳ χροσῶν τῶν
 δεῖναι τοῖς ἀμφ' αὐτῶν κόλαξί καὶ ὑποκα-
 ταῖς, ἔς ὑπὸ ἀπλησίας, διώκειν ἐν δὲ
 ὀσημέσαι ὀχληρὰ κολάξί, αἱ χερματικῶν
 ἐπιθυμῆσας, μηδὲ ποιεῖν κορηνυμῆσες καὶ
 ἢ ὀχρῶς ὅσον ἀπασί τῶ παρὲν ὀμοί. τῶ
 D Φδὲ καὶ ταμίας ἐς ἵπαιων τῶν ἀγαθῶν ἐν
 δὴ τοιαύτης, καὶ πίας καὶ Liberius ἀφῆρεται
 ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπὶ ῥεπείαι ἢ τῶν
 φίληξ δὲ ἀκον. τῶ ἐν αὐτῶν κίχρῳ ἐν ἔργῳ
 φρονα φασὶ διαμῆναι καὶ τὴν πῆσιν τῶν
 νικαία συνελθυσῶσιν, ἐπὶ ἀνελῶς θεσπισ-
 ἕνεκα ἀνέγκληθον τούτῃ ἢ μόνον ἐγκληθῶν
 ὅς ἐτι γέ πρὸς χερόσῶσιν, καὶ κοινῶσιν ἐν
 ῥοδόσων ἀνδρῶν ἡνέχεσθ' ὡς ἢ ἐστὶν αὐτῶν

εις ρώμην ο βασιλεύς, και πολυς ην ο ενθαδε
δημιουργος περι λιβεριου εκδοων, κ δε ο μνησ αυ
των απολαβειν, βελουσαμνησ μη τω
συνωλιαν αυτασ επισκοπων, απεκεινατο με
τακαλειωσ αυτον, και τοις αιτησιν αποδωσειν
αυτον, ει πεισθειη τοις συνωσιν αυτασ ιερου
σιν ομοφρονην.

A Romam ingressus est, populus Romanus
crebris acclamationibus interpellare
eum pro Liberio non desistit, & rogare
ut ipsis restitueretur. Itaque Imperator
adhibitis in consilium Episcopis qui cum
iplo erant, respondit revocaturum se il
lum, & petentibus redditurum esse, si
sacerdotibus qui in ipsius erant comita
tu consentire vellet.

Κεφ. ΙΒ.

CAPUT XII.

Περι αιτιου ευδοξίου μη λειτου αντιοχειασ γι
νοντουσ, κ περι ευμοσειου.

De Aetio Syro, deque Eudoxio Antiochia
post Leontium Episcopo, & de
consubstantiali.

Περί τ' τετον τον χρονον, εις το φανερον
εδιδασκεν αειμου ην ειχε περι θεου δ ο
ξαν ην δε τότε διακονου της ανλιοχεων εκ
κλησιασ, παλαλεοντιου χρομνησ τα αυτασ
δρειω εδοξαζε κελισον, κ δε οσκοντων, ανο
μοιου τε λεγων τα πατρι τον υον' ειρισι
κος δε πει εις αγανων, και τολημπος εν
τοις περι θεου λογοις, ασφαλως τε και ποι
κίλωσ τοις λογιμοις χρομνησ, εδοξεν ετε
ροδοξου ειναι οισ ομοιωσ εφρονησ εκκληθεισ
τε της αυλιων εκκλησιασ, ισκηπτεσ παραιτιωσ
τωσ πατρισ αντησ κοινοιασ, ωσ αρειω κεκοι
νωηκοτασ μη δεον' οπι φησιν απωρησεν,
ηνικα μεταμειληθεισ ομωμοκε κωνσταντην
τη βασιλει. συνωδα φρονην τοις εν νικαία
συνεκληθουσι και τα μηνωδε λεγε' επι τ' ε
βασιλευσ εν τη παρσ δυσιν αρχομνησ δια
γοησ, αγελλε' τελεωδιηκεναι λεοντιου ο
ανλιοχειασ επισκοπου ωσ φυλακησ η προσ
εμεμνησ τ' ενθαδε εκκλησιασ, εδεθησ βα
σιλευσ ευδοξίου επανελθειν εις συριαν επι
ρεπατισ η τετο. παρσδη καταλαμεινει την αν
τιοχειασ κ περιποιετασ εαυτω την ενθαδε
επισκοπην, μητε γεωργιου ε λαοδικειασ επι
σποπα, μητε μαρκιασ αρεθεσσε, οιδη τότε
ην εν συρια επισκοπων απισσημοι ησαν, μη
τε των αλλων οισ η χειρσγονια διεφερε, συνθε
μενων λογου η ταυτα τον αυτον παρσ μα
τασ πατρι κ' γνωμην ε κελισον, των εν τοις
βασιλειουσ εννεχων συνωραξαντων' οια
μα ευδοξίου το αετισ δ ογμα επηκεν, κ ανο
μοιου ειναι τα πατρι τον υον εδοξαζον' ωσ
εν εκρατησε τ' ανλιοχεων εκκλησιασ, παρρη
σιασ λαβόμενου, περιφανωσ ηδη περι

B
P
C
D
A a a

Er idem tempus Actius, quam de
Deo habebat opinionem palam do
cuit. Erat is tum Diaconus Antiochenfis
Ecclesia, a Leontio ordinatus. Idem
autem sentiebat cum Ario; filium scili
cet creatum esse, & ortum ex nihilo, pa
trique dissimilem. Sed cum supra mo
dum contentiosus ellet, & in disputa
tionibus de Deo audacior, variis
que ac firmis uteretur ratiocinationi
bus, ab iis ipsis quibuscum con
sentiebat, haereticus est habitus.
Quam ob causam ex eorum Eccle
sia ejectus, finxit se illorum communi
onem ideo detrectare, quod cum Ario
contra jus fasque communicassent. Aje
bat enim Arium pejerasse, tunc cum
pœnitentia ductus, Constantino Impe
ratori juravit, se prorsus idem sentire
cum Episcopis qui Nicææ confederant.
Et hæc quidem de Aetio ita commemo
rantur. Caterum Imperatore adhuc in
Occidentis partibus commorante, nun
tius allatus est de morte Leontii Antio
chenfis Episcopi. Eudoxius itaque, quasi
Ecclesia illa custode indigeret, petiit ab
Imperatore ut in Syriam reverteretur.
Quod cum impetrasset, celeriter An
tiochiam venit: ejusque loci Episco
patum sibi assumpsit, nec Geotgio Lao
diceno Episcopo, nec Marco Arethufio,
qui tunc temporis inter Episcopos Syriæ
præcipui habebantur, nec aliis item
Episcopis penes quos jus ordinandi erat,
consentientibus. Fama potro est, id
illum egisse ex sententia Imperatoris,
suffragantibus Eunuchis Palatii: qui unâ
cum Eudoxio opinionem Actii seque
bantur, & Filium Patris dissimilem esse
asserabant. Postquam igitur Ecclesia il
lius compos factus est, licentiam na
ctus, exinde opinionis illius patrocinium